

τὸ πάν δργὰ εἰς ἡδονήν, θὰ ἀποθάνῃ ὁ Λουκανός, τῆς Φαρσαλιάδος ὁ ἐμπεπνευσμένος ἀοιδός, ἥδικωτέρας κοινωνίας τέκνον, διὰ τῶν ἐπῶν αὐτοῦ διστάμενος πρὸς τὴν φαύλην ἐποχὴν καὶ ἦν ἔξη, καὶ διὰ τῆς πτήσεως τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκηλιδώτων καὶ ἀνδρικῶν ἐμπνεύσεων του τέκνον ἀλλων χρόνων, ὅτε ἡ Ἀρετὴ τῇ Ἐλευθερίᾳ ἡ Πατρίς ἀπετέλουν τὸν τρίπονταν ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο τῆς Ῥώμης τὸ καθέστως. Ἀγρυπνος ἀστυνομεύει τὸν οἶκον τοῦ Νέρωνος ὁ ἐντεταλμένος. ἀξιωματικός, καὶ ὁ αἱμοδιψῆς δῆμος, ἥλιθίως ἀπαδές ἀπὸ τῆς φονικῆς αὐτοῦ λειτουργείας στρέφων τὸ βλέμμα, ἀναμένει τὴν ἄραν καθ' ἦν ὃ δὲ σχίση τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος ἐπ' ἀλλην δομίαν ἀποστολὴν μεταβαίνων μετὰ μικρόν. Πρόνοια ματαία! Τὸ σῶμα τοῦ Λουκανοῦ δὲν ὃ δὲ σίδηρος τοῦ δημίου. Τοῦ θανάτου ἡ χειρ ὃ δὲ κλείσῃ τοὺς φλογεροὺς ὄφθαλμούς του, ἀλλ' ἐξ' αὐτοῦ τοῦ ιδίου προκαλούμενη. Αὐτόχειρ, αὐτόχειρ κατὰ παραχώρησιν τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ ἔθος ἀδλίας ἐποχῆς ἀκολουθῶν ὃ δὲ ἀποθάνῃ ὁ Λουκανός. Ακράζει τὸ δεῖπνον καὶ πᾶσα πρόσδος αὐτοῦ σημειοῖ τὸ πέρας τοῦ βίου τοῦ Λουκανοῦ. Φιλάνθρωπος ὑπόκρισις ἀποκρύπτει ἀπὸ τῆς συζύγου του Πολίας, ἀπὸ τοῦ θείου του Σενέκα, ἀπὸ τῶν φίλων καὶ οἰκετῶν αὐτοῦ τὸ παραισκευαζόμενον τραγικὸν τέλος. Πυκνοὶ ἀνέρχονται ἥδη εἰς τὴν κεφαλήν, σκιάζοντες τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος, οἱ ἀτροὶ οἴνου γενναίου. Ἡ εὐθυρία εἶναι πλήρης, οἱ δαιτυμῶνες θύουσιν εἰς τὸν Διόνυσον, ἀλλ' αἴφνης σκυθρωπάζει ὁ Λουκανός καὶ ἡ χειρ του σκορπίζει μακράν τὸ εὔσορον νέκταρ ὅπερ καταχέει εἰς τὸ κύπελλον αὐτοῦ ὁ ἔκπληκτος οἰνοχόος. Ἡ μορφὴ του Λουκανοῦ ἐλέγχει θανάσιμον ἀθυμίαν, καὶ σπονδὴν θανάτου ὃ δὲ ἔλεγχε τις τὴν ἄρτι ἦν ἀλγεινῶς καὶ σύνοφρυς ἔσπεισεν πόρρω αὐτοῦ ὁ κύκνος τῆς Φαρσαλιάδος. Ἔρραγή ἡ σπαργῶσα ἐκείνη χαρά· ἐσίγησαν τὰ στόματα καὶ πένθος. κατέσχε τὴν πρώην εὐθυμον ὄμηγυριν. Ἐκπεπληγμένοι οἱ κλητοὶ ἀτενίζουσι τὸν Λουκανὸν δῆτις ἐγειρόμενος ἄρχεται ἡρέμα ἀποβάλλων τὴν τήβεννον αὐτοῦ. Θέλει νὰ ἐκδυθῇ. «Ἐις τὸν Βάκχον ἔμυσεν ὑπερμέτρως» λέγουσι πονηρῶς οἱ δαιτυμόνες. Ἀλλ' ἀπροσδόκητον αἰσθημα δέους καὶ προκαταλήψεως σκιάζει τὰς ψυχάς. Ὁ Λουκανός ἐπανάγων τὴν αἰδρίαν εἰς τὸ περίφροντι πρόσωπόν του πειράται νὰ μειδιάσῃ, καὶ μειδιῶν ἀφροντις ἀφαίρει τὴν χλαΐναν τὴν καλύπτουσαν τὰ στέρνα του, ἐγείρει τὴν χειρά του, ἀτενίζει τοὺς φίλους του, ἀναζητεῖ τὸν Σενέκαν, στηρίζει παρατεταμένον βλέμμα πρὸς τὴν Πολίαν, καὶ γοργῶς ψάνει διὰ τῆς δεξιᾶς τὰς φλέβας τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χειρῶν του. Ἀφρᾶδες ἀναπηδᾷ τὸ αἷμα ἀπὸ τῶν διασχισθεισῶν

φλεβῶν, καὶ καθηράγμένος ὁ Λουκανὸς πίπτει ἐπὶ ἕδρας πολυτελοῦς ἦν σκοπίμως εἶχε θέσει ἐντὸς τῆς αἰδούσης τοῦ συμποσίου. Τοιούτος ἦτο ὁ θάνατος δν εἶχεν ἐκλέξει ὁ Ποιητής. Ἐντρομοὶ οἱ δαιτυμόνες, ἐν τῇ φρίκῃ τοῦ θεάματος σκεδάσαντες τοῦ οἴνου τὰς ἀναθυμάσεις, ὀρμῶσι πρὸς τὸ θύμα, ἀλλ' ἥδη τοῦ Νέρωνος οἱ δορυφόροι πληρώσαντες τὴν αἰθουσαν ἀπειργούσι τῶν φίλων τὴν ἀρωγήν, καὶ φιμοῦσι τοῦ στόματος τὴν κραυγήν. Δεινῶς οἰμώζουσα, καὶ πάσης μαχαίρας ὀξύτερον σχίζει τὰς καρδίας μὲ τοὺς ὀλολυγμοὺς αὐτῆς ἡ σύγνοις τοῦ Λουκανοῦ. Συμπλέκει τὰς χεῖρας, περιπτύσσεται τὸ σῶμα αὐτὸν δὲν ἔξελιπεν ἔτι ἡ βραδέως ἐκφεύγουσα ζωή, καὶ μιγνύει τὸν χλιαρὸν ὄμβρον τῶν δακρύων της, πρὸς τὰς σταγόνας τοῦ ἐσχάτου αἵματος τοῦ ἐκχεομένου ἀπὸ τοὺς αἱμοφύρτους τοῦ σώματός του κρουσούντος. Μετὰ σεμνῆς καρτερίας θεωρεῖ τὴν φονικὴν σκηνὴν ὁ Σενέκας, καὶ μόνος ὁ δῆμος ἀσχάλλει ἀθυμῶν διὰ ἀπώλεσε τὴν εὐκαρίαν νὰ βάψῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ αἷμα τὴν κατάρατον χειρά του!

* * *

Ἐντούτοις νεκροῦνται οἱ ἡμίσθεστοι ὄφθαλμοι τοῦ Λουκανοῦ, καὶ ἀσθενέστατον νῆρα, εἰς ἀραιοτάτας καὶ βραδείας διαφεῦγον σταγόνας, ἀποβάνει ὁ πρώην ἀφρώδης χείμαρος ὁ ὄρμητικῶς ἐξορμήσας ἀπὸ τῶν φλεβῶν τοῦ Ποιητοῦ. Οἱ ἔτοιμοι νὰ δύσωσιν ὄφθαλμούς του ἀποσάμενοι κοπιαδῶς ἀπὸ τῆς συζύγου του στηρίζονται πρὸς κύλινδρον παπύρου δν μετὰ στοργῆς ἀναζητεῖ καὶ ἀνευρίσκει ὁ σβεννύμενος ὄφθαλμός του. Ἡ ὥχρα δύνης του φαιδρούνται καὶ μειδιάμα ἀνθεῖ εἰς τὰ πελιδνά χείλη του. Φαίνεται προσφωνῶν, ἀποχαιρετῶν οίονει, τὸν κύλινδρον ἐκεῖνον ἔνθα ἔγραψε τὴν Φαρσαλιάδα του, ἀτελῆ φεῦ! καὶ ἀποτόμως κλεισθεῖσαν, ἀλλ' ὅπου κατέσπειρεν ἀκτίνας ἀπὸ τοῦ σπαργῶντος πνεύματός του ἐκπορευθείσας. Τὴν Φήμην, λέγει, τὴν Πολίαν, τὴν Φαρσαλιάδα, ίδου δὲ τὴν ἴγγαπτα καὶ δὲ, τι χαιρετῶ καταλείπων τὸν βίον. Τὰ χείλη του ψιθυρίζουσιν ἔτι στίχους οὓς ἔγραψεν εἰκονίζων ὄπλιτην θνήσκοντα κατ' εἶδος παραπλήσιον τοῦ ιδικοῦ του. Σιγῇ καὶ μετὰ τῆς τελευτῆς τῆς ποιήσεως του τελευτᾶ καὶ τὴν ζωήν του ὁ Ποιητής. Νεκρὸν τὸ θύμα, πᾶσαν σταγόνα αἵματος ἀποβαλόν, μένει ἥδη ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ θρανίου. Οἱ δῆμοι τοῦ Νέρωνος ἀπῆλθον. Ἡ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἐξετελέσθη, καὶ ὑπὸ τοὺς ὄρισμοὺς αὐτοῦ αὐτόχειρ ἀπέθανεν ὁ Λουκανός, ἐπτά μόλις καὶ εἴκοσιν ἀριθμῶν ἐνιαυτούς. Νεότης, Μούσα, Δόξα ἐκάλυψαν μετὰ τῶν ἀνθέων τὸ φέρετρόν του.

Ἐξ Ἀθηνῶν.

ΜΕΤΑΞΥ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

AΦ' ὅτου τὸ βασίλειον τῶν θαυμάτων τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἥρχισε νὰ ἔξετάζεται καὶ ὀσημέραι ἐμβριθυδέστερον νὰ διερευνᾶται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἀνεγνωρίσθησαν πολλὰ ψυχολογικὰ φαινόμενα, ἀτινα πρότερον ἐθεωροῦντο ὡς μύθοι καὶ ὡς ἀποκυήρατα τῆς φαντασίας. Διηγήσεις περὶ θαυμάτων ἀπιστεύτων, καθὸ ἀντιβιωνόντων πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, καθίστανται σήμερον πιθαναὶ καὶ πιστεύται. Οὕτω λόγου χάριν

περιηγηταὶ τινες τῶν Ἰνδιῶν διηγοῦνται ἡμῖν διὰ οἱ Ἰνδοὶ ἀσκηταί, οἱ καλούμενοι Ἰόγγοι, δύνανται νὰ ἐνταφιάζωνται ζωντανοὶ καὶ νὰ μένωσι πολὺν χρόνον τεθαμμένοι ἐν τῇ γῇ, χωρὶς νὰ ἀποθνήσκωσιν.

Τὴν πρώτην καταπληκτικὴν καὶ ἀπίστευτον εἰδῆσιν περὶ τῆς θαυματουργικῆς δυνάμεως τῶν Ἰνδῶν ἀσκητῶν ἔφερεν εἰς τὴν Ἐσπερίαν ὁ Γερρανὸς Μαρτίνος Χονιγβέργερ, δῆτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἶχε χρηματίση αὐλ-

κός Ιατρός Ἰνδῶν ἡγεμόνων: 'Ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ «Καρποὶ ἔκ τῆς Ἀνατολῆς» δηγεῖται περὶ τοῦ ἀνωτέρω θαύματος τὰ ἔξης:

«Οἱ Πεντζίτ-Σιγγ εἶχεν ἀκούση πολλὰ περὶ τῆς θαύματουργοῦ δυνάμεως ἐνὸς Σαδῆ εἰτε Ἰόγγου (Βραχμᾶνος ἀσκητοῦ) ζῶντος ἐπὶ τῶν ὁρέων. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἤκουσεν ὅτι ὁ ἀσκητής οὗτος ἐκέκτητο τὴν ἰκανότητα νὰ περιπίπτῃ ἑκουσίως καὶ κατ' ἀρέσκειαν εἰς ἀσφυκτικήν τινα κατάστασιν ὅμοιαν πρὸς τὸν θάνατον καὶ νὰ μένῃ ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους τεθαμμένος ἐν τῇ γῇ χωρὶς νὰ μεταπίπτῃ εἰς τὸν ἀληθινὸν θάνατον, εἴτα δὲ ἐξορυτόμενος νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζώην. Οἱ φῆμεις ἡγεμόνων, ὅστις ἐθεώρει τὸ θρυλούμενον τοῦτο θάυμα ὡς παντελῶς ἀδύνατον, θέλων νὰ λάβῃ ἐξ ιδίας ἀντιλήψεως πλήρη βεβαιότητα, προσεκάλεσε τὸν ἀσκητὴν εἰς τὴν αὐλὴν (τὸν Λαχώρ) καὶ λαβὼν πάντα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἐξέλεγξιν πάσης ἐνδεχομένης ἀπάτης διέταξεν αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ του τὸ θάυμα τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως. Οἱ Ιόγγος ἐξέτελεσε τὸ πείραμα καὶ ἐνέπεσεν εἰς τὴν ἀσφυκτικήν ἐκείνην κατάστασιν τὴν καθ' ὅλα ὅμοιαν πρὸς τὸν ἀληθινὸν θάνατον. Τὸ σῶμά του, ἀφοῦ ἀπώλεσε προφανῶς πᾶν ἵχνος ζωῆς, περιετύλιχθη ἐν τῇ σινδόνῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῶν περιστοιχίζοντων αὐτὸν αὐλικῶν, καὶ ἐπιτεθείσης τῆς ἡγεμονικῆς σφραγίδος ἐνετέθη εἰς ξυλίνην κιβωτόν, τὴν ὥποιαν ἔπειτα ὁ ἡγεμὼν ἴδιοχείρως ἐκλεισε δι' ισχυροῦ κρεμαστοῦ κλειδρου· μετὰ ταῦτα ἐκομίσθη ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸν κῆπον τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ τάφου ἐσπάρη κριθῆ, πέριξ δὲ φυκοδομήθη τεῖχος καὶ ἐτέθησαν φρουραί. Η ἀναβίωσις τοῦ νεκροῦ ἐμελλε νὰ γείνῃ κατὰ τὰ συμπεφωνημένα τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν. Τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος, τῶν αὐλικῶν, τοῦ στρατηγοῦ Βεντούρα, καὶ τινῶν Ἀγγλῶν, ἔτι δὲ καὶ Γερμανοῦ τίνος Ιατροῦ, ἀνασκαφείσης τῆς κιβωτοῦ καὶ ἀνοιχθείσης, ἀνευρέθη ὁ Ἰνδὸς ἀσκητής ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει διατελῶν, ἐν ᾧ εἶχεν ἐνταφιασθῆ, — ψυχρός, νεναρκωμένος, καὶ ἀπνοὺς. Εἰς φίλος μου ἐκ τῶν ἑκεὶ παρευρεθέντων μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἀν ἔβλεπον ιδίους ὅμμασι μετὰ πόσων κόπων καὶ μόχθων οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀσκητοῦ δι' ισχυρᾶς θερμότητος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, δι' ἐμφυσήσεων ἀέρος εἰς τὰ ὀντα καὶ τὸ στόμα, καὶ δι' ισχυρᾶς τριβῆς τοῦ ψυχροῦ σῶματος, ἐπανέφεραν αὐτὸν εἰς τὴν ζώην, δὲν θά εἶχον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος.»

Άλλως τε τὸ πείραμα τοῦτο τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναβίωσεως, ὅπερ περιέγραψεν ὡς ἀνωτέρω ὁ Γερμανὸς περιηγητής, δὲν ἔτοι τὸ μόνον ἐκτελεσθὲν ἐπὶ παρουσίᾳ μαρτύρων ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἀσκητοῦ, ἀλλ' ἐπανελήφθη πολλάκις ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς προδυμίας καὶ ἐξετελέσθη πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας, ὡς μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι περιηγηταὶ τῶν Ἰνδῶν. Τὸ αὐτὸ δικατονότον θαῦμα δηγεῖται περὶ ἀλλού τινὸς Ἰνδοῦ ἀσκητοῦ ὁ ἀνακαλύψας τὸν ὑπνωτισμὸν J. Braid, ὅστις στηρίζει τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μαρτυρίας Ἀγγλου τινὸς ἀξιωματικοῦ καὶ διπλωμάτου. Καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ περιπτώσει, ἐλήφθησαν πάντα τὰ δυνατὰ μέσα πρὸς ματαίωσιν πάσης ἐνδεχομένης ἀπάτης, Χάριν αὐστηροτάτης ἐπαγρυπνήσεως, ὁ ἡγεμὼν ἀπέστειλε δύο λόχους τῆς σωματοφυλακῆς του παρὰ τὸν

κῆπον, ἔνθα ἐτάφη ὁ ἀσκητής, καὶ ἐτάξε παρὰ τῷ τάφῳ τέσσαρας φρουράς. Ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ ὄρισθείσα προθεσμία καὶ ἤνεῳχθη ὁ τάφος, ἀνευρέθη ἡ περιέχουσα τὸν νεκρὸν σορὸς ἀβλαβῆς, καὶ τὰ κλεῖδα καὶ αἱ σφραγίδες ἐν τάξει. Ὁ σάκκος, ὁ ἔγκλειων τὸ ἄπνουν σῶμα, ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ εὑρώτος. Τὰ σκέλη καὶ οἱ βραχίονες τοῦ τεθαμμένου ἦσαν χαλαροὶ καὶ ύστιδωδεις, ἡ κεφαλὴ κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ὕπου· ὁ παρευρεθεὶς Ιατρὸς ἐβεβαίωθη ὅτι ὁ σφυγμὸς ἦτο ἐντελῶς πεπαυμένος. «Οπως ἀναζωογονηθῆ ὁ Ἰόγγος περιεχόντη μὲ νδωρ καὶ ἐτρίβη ισχυρῶς. Ἐπειτα ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ θερμότατον ἔμπλαστρον ἐξ ἀλεύρου, ἀφηρέθησαν τὰ βαμβάκινα πώματα ἐκ τῶν ρωθώνων καὶ τῶν ὕπων, καὶ ἀπεσπάσθησαν μετὰ μεγάλου κόπου αἱ συγκεκολλημέναι σιαγῶνες. Μετὰ ταῦτα ἐτρίβησαν ἐλαφρῶς τὰ βλέφαρα μὲ τετηγμένον βούτυρον, ἤνεῳχθησαν μετ' οὐ πολὺ ἀφ' ἐστῶν, καὶ ἐφάνησαν οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀτενεῖς ὄφθαλμοι τοῦ ἀσκητοῦ. Ἡδη τὸ σῶμα ἤρχισε σπασμαδικῶς νὰ κινήται· ἡ ἀναπνοὴ καὶ ὁ σφυγμὸς ἐπανῆλθον, καὶ τὰ μέλη δὲ ἤρξαντο οἰδανόμενα καὶ στρογγυλούμενα. Τέλος ἀνέλαψον καὶ οἱ ὄφθαλμοι τὴν φυσικήν αὐτῶν διαύγειαν, καὶ ὁ ἀσκητής ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζώην. Ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ ἀναβιώσαντος, ἡ ἀπευθυνθείσα πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ἦτο: «Πιστεύεις τώρα;» Ἡ φωνή του ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀσθενεστάτη καὶ μόλις ἀκουστή, ἀλλ' ἤδη μετὰ ἡμίσειαν ἥραν ἐνεδυναμώθη, οὗτος ὥστε ἤκουετο ὑπὸ πάντων τῶν παρισταμένων.

Ἐν τῇ «Περιγραφῇ ἐνὸς ταξειδίου εἰς Ραϊβάρραν ἐν ἔτει 1835» ἦν παρέχει Ἀγγλος τις ἀξιωματικός, εὐρίσκεται ἐτέρα ἀξιόπιστος διηγησὶς ὁμοίου τινὸς θαύματος. Κατὰ τὴν διηγήσιν ταῦτην, Ἰνδάς τις ἀσκητής, τριακοντότης τὴν ἡλικίαν, περιώδευεν ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ὑπεβάλλετο ἀντὶ ἀμοιβῆς εἰς τὸ ἀνωτέρω περιγραφὲν πείραμα τῆς νεκραναστάσεως. Ἐν τῇ περιπτώσει, ἦν περιγράφει ὁ Ἀγγλος περιηγητής, ὃ ἐν λόγῳ ἀσκητῆς ἀφοῦ ἐνέπεσεν εἰς τὴν ἀσφυκτικὴν κατάστασιν, τὴν καθ' ὅλα ὅμοιαν πρὸς τὸν πραγματικὸν θάνατον, ἐκομίσθη εἰς μικρὸν τινα λίθινον οἰκίσκον, καὶ ἐτάφη ἐν λαξευτῷ τάφῳ, δρωγυρένῳ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου, εἴτα δὲ ἐκλεισθῆ ὁ τάφος μὲ δύο βαρείας πλάκας. Μετὰ ταῦτα ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου ἀποτειχισθεῖσα ἐκλείσθη, καὶ ἔξωθεν ἀντὶ τῆς ἀνοιχθείσης τοῦ τάφου, ὁ Ἰνδὸς ἀνευρέθη ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ τῷ αὐτῷ σχηματισμῷ, ὡς εἶχεν ἐνταφιασθῆ. Τὸ σῶμα ἦτο συνεσταλμένον καὶ ἐρρυτιδωμένον, τὰ γόνατα πεπιεσμένα πρὸς τὸν πώγωνα, οἱ δὲ ὀδόντες τοσσούτον ισχυρῶς συνεσφιγμένοι, ὥστε μετὰ μεγίστης δυσκολίας κατωρθώθη ν' ἀποσπάσθωσιν ἀλλήλων αἱ σιαγῶνες καὶ ν' ἀγνοιχθῆ τὸ στόμα. Ἐφαρμοσθεῖσαν τῶν πρὸς ἀναζωογόνησιν αὐτοῦ ἀναγκαίων μέσων, ὁ πρὸς μικροῦ νεκρὸς ἔτι ἀνέλαβεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀλλὰ πολὺ βραδέως τὰς δυνάμεις ἐπὶ τοσσούτον, ὥστε μετά τινα χρόνον ἐφάνη πρόσθυμος νὰ ὑποβληθῇ ἐκ νέου εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο πείραμα, καὶ μάλιστα τὴν φορὰν ταῦτην δι' ἐν δλόκληρον ἔτος.

Περὶ τοῦ ἀσκητοῦ τούτου διεβεβαίου ὁ ὑπουργὸς Ραϊζά Τζιαν-Σιγγ ὅτι μίαν φορὰν ἐκράτησεν αὐτὸν ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους μῆνας τεθαμμένον ἐν ὑπογείῳ, τινὶ κρύπτῃ, θέλων δὲ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς μυστηριώδους ταῦτης μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου καταστάσεως

έξυρισεν αύτού τὸν πώγωνα· κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν ὁ πώγων τοῦ Ἰνδοῦ ἦτο εἰσέτι ἔχυρημένος, ὥπως πρὸ τεσσάρων μηνῶν. "Ομοια πειράματα ἐγένοντο μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ ὑπὸ ἄλλων Ἰνδῶν ἀσκητῶν ἐν Τζεσρότα, ἐν Ἀρριτίρ, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν Ἀγγλῶν ἐν Ἰνδοστάν. Ἐν τῇ ιατρικῇ ἐφημερίδι τῆς Καλκούττας ἐκ τοῦ 1835 περιεγράφη ὅμοιόν τι πείραμα μὲ τὴν ἔχησην μόνην τροποποίησιν, διὰ ὃ Ἰνδὸς ἀσκητής ἀντὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ προύτιμης νὰ ἐξαρτηθῇ εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐρμητικῶς κεκλεισμένος ἐντὸς τῆς σοροῦ του, διότι ἐφοβεῖτο μάρπιτας ἐν τῇ γῇ τὸ σῶμα του γείνη βορᾶ τῶν λευκῶν μυρμήκων.

Πᾶσα ὑποψία, διὰ τοῦ ὑπῆρχε συνεννόησίς τις μεταξὺ τοῦ Ἰόγγου καὶ τῶν φύλακων αὐτοῦ, καθ' ἣν ὁ τεθαμμένος ἐγκατέλειπε δῆθεν τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὸν μόλις τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τῆς ἀνασκαφῆς, ἀπεδείχθη ἐπανειλημμένως ἀβάσιμος διὰ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων μέσων ἀτινα εἶχον ληφθῆ πρὸς ἐξέλεγξιν πάσης τοιαύτης ἀπάτης. Μνημονευτέον πρὸς τοὺς ἄλλους διὰ τὸν μιὰ περιπτώσει ἐτέθησαν καὶ φύλακες ἀλλούρησκοι καὶ φανατικοί, οἵτινες εἶχον μέγιστον συμφέρον καὶ μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ ἐξέλεγχῃ ἀγύρτης ὁ Ἰνδὸς ἀσκητής. Πλὴν δὲ τοῦ μέτρου τούτου, ἡνεύχητη ἐπανειλημμένως καὶ εἰς διαφόρους ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ὁ τάφος, καὶ πάντοτε ἀνευρίσκετο ὁ Ἰνδὸς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ καταστάσει, ὡς εἶχεν ἐνταφιασθῆ.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀσκηταί, εἴτε ὡς συνήθως ὄνομάζονται, οἱ Ἰόγγοι ἔχουσιν ὡρισμένην τινὰ μέθοδον, καθ' ἣν προπαρασκευάζονται πρὸς τὸ πείραμα τοῦτο τοῦ προσκαίρου θανάτου, ὑπόβαλλονται δὲ εἰς μακροχρονίους καὶ ἀπιστεύτους ἀσκήσεις μέχρις οὗ ἀποκτήσωσι τοσαύτην κυριαρχίαν ἐπὶ τὸν ἑαυτῶν σῶματος. Ἀκόμη καὶ εἰς χειρουργικὰς ἐγχειρίσεις ὑποβάλλονται, ὅπως γείνωσιν ἀπόλυτοι κύριοι καὶ ἔχουσιασται τῶν μελῶν των. Οὕτω λ. χ. τέμνουσι τὴν ὑπὸ τῇ γλώσσῃ ταυνίαν, οὕτω δὲ ἀποκτῶσι δι' ἀσκήσεων τὴν ἰκανότητα οὐρόν νὰ ἐκβάλλωσι τὴν γλώσσαν μακρὰν ἐκ τοῦ στόματος ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκύρωσιν αὐτὴν τόσον βαθέως εἰς τὸ στόμα, ὥστε νὰ καλύπτωσι δι' αὐτῆς ἔσωθεν τὰς ἐν τῷ φάρυγγι κοιλότητας τῆς ρινός, ὅταν μέλλωσι νὰ ἐνταφιασθῶσι. Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ ὑποβάλλονται εἰς ὡρισμένην λιτοτάτην δίαιταν, καθ' ἣν ζῶσι κυρίως διὰ γάλακτος, εἴτα δὲ δι' ἄλλων μέσων, τῶν ὅποιων τὴν περιγραφὴν παραλείπομεν ἐνταῦθα, καθιστῶσι τὸ σῶμά των ἰκανὸν νὰ ὑποστῇ τὸ ἐπικίνδυνόν πείραμα. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειράματος, ὁ Ἰόγγος καθηταὶ ὀκλαδὸν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους, στρέφει πρὸς τὰ ἔσω τὴν γλώσσαν μέχρι τοῦ φάρυγγος, διασταυροῖ τὸν βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του, κρατεῖ τὴν ἀναπνοήν του καὶ συγκεντρών δλητὸν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς ὡρισμένον τι ἀντικείμενον ἐμπίπτει εἰς καταληπτικὴν τινὰ κατάστασιν, ὥροιαν τῇ τῶν ὑπνωτιζομένων.

Κατὰ τὴν ἀναζωγόνησιν, ἡ πρώτη φροντὶς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰόγγου είνε νὰ ἀνοίξωσι τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ νὰ ἐλκύσωσι διὰ τῶν δακτύλων τὴν γλώσσαν πρὸς τὰ ἔσω. Εἰτα καλύπτουσι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μὲ ζεστὸν καὶ ἀρωματῶδες ἐμπλαστρὸν ἐξ ἀλεύρου ὀσπρίων, συγχρόνως δὲ εἰσάγουσιν ἀέρα εἰς τὸν πνεύμονας αὐτοῦ, ἀφοῦ πρότερον ἐξαγάγωσι τὰ κέρινα πωμάσματα

ἀτινα ἀπέφρασσον τοὺς ἥρωθωνας καὶ τὰ ὄτα. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα δὲν παύουσι νὰ τρίβωσιν ισχυρῶς τὸ σῶμα τοῦ Ἰόγγου, μέχρις οὗ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπαναφέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ζωήν. —

Κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντα πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν μεσάμεν τινὰ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου κατάστασιν, ἵτις οὔτε ὡς ζωὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ, καθότι ἐλλείπει πᾶσα ἐκδήλωσις καὶ πᾶν ἔχνος ζωῆς, οὔτε ὡς θάνατος, διότι οὐδεμία φυτορά καὶ ἀποσύνθεσις τοῦ ὄργανισμοῦ ἐπέρχεται. Εἰς τὴν οὐδετέραν ταύτην κατάστασιν διάσπαστος W. Rieger ἔδωκε τὸ ὄνομα Anabiose (ἀναβίωσιν), ἵτοι δεκτικότητα ἀναβιώσεως. Τοιαύτη τις κατάστασις παρεπηρήθη καὶ ἐν τῷ φυτικῷ καὶ ἐν τῷ ζωϊκῷ βασιλείῳ. Κόκκοι σίτου, ἀνευρεθέντες ἐν ταῖς χερσὶν ἢ ὑπὸ τὰ σάβανα παναρχαίων τετάριχεμένων νεκρῶν Αιγυπτίων, ἐφύησαν καὶ ἐβλάστησαν, ἀναβιώσαντες ἐκ τοῦ μυριετοῦς αὐτῶν ληθάργου, ἀφοῦ προσέλαβον τὴν πρὸς βλάστησιν ἀναγκαίαν υγρασίαν ἐν γονίᾳ γῆς. — "Ἐτι θαυμασιώτερα είναι τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐν τῷ ζωϊκῷ βασιλείῳ. Υπάρχουσιν ἀκτινωτά ζωῦφια, τὰ ὅποια ἔφραίνονται ἐντελῶς καὶ μένουσιν ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη τεθαμμένα ἐν τῇ κόνει. Ὁ ἀνεμος ἐγέρει καὶ συμπαρασύρει αὐτά· ἀν τυχὸν πέσωσι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἰς ύγρον τι μέρος, ἀναλάμβανουσι μετ' οὐ πολὺ τὴν ζωήν. Άλλα καὶ ύψηλοτέρας ἀναπτύξεως ζῶα, βδέλλαι καὶ βάτραχοι καὶ σαλαμάνδραι, ἔτι δὲ καὶ ιχθύες κέκτηνται εἰς ὡρισμένας τινὰς περιστάσεις τὴν αὐτὴν ἐπιδεκτικότητα ἀναβιώσεως.

"Ἡ καλούμενη χειμερινὴ νάρκη τῶν θηλαστικῶν ζῶων είναι ὅμοια τις κατάστασις ἀγώνας, καὶ οὐχὶ ὑπνος. Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὑπάρχει διὰ καὶ ἄλλα ζῶα, μὴ ὑποκείμενα φύσει εἰς τὴν χειμερινὴν νάρκην, δύνανται διὰ τεχνητῶν μέσων νὰ μετατεθῶσιν εἰς τοιαύτην τινὰ κατάστασιν. Οἱ τόποι, ἐν οἷς διαμένουσι τὰ ζῶα κατὰ τὸν χειμερινὸν αὐτῶν ληθάργον, είναι συνήθως ἀπόκρυφοι τρῶγλαι, σκοτεινοὶ καὶ πνιγηροὶ κρύπται, ἐνδα ἢ εἰσροή τοῦ ἀέρος είναι ἐλαχίστη. Ἡ Ισχναντις, ἡ ἐπιβράδυνσις τοῦ σφυγμοῦ, ἡ μείωσις τῆς ἀναπνευστικῆς κινήσεως καὶ τῆς θερμότητος τοῦ σώματος, πάντα τὰ φαινόμενα ἀτινα συνοδεύουσι τὸν χειμερινὸν λήθαργον τῶν ζῶων, ἀναμιμήσκουσι τοὺς ὄρους, ύψος οὓς οἱ Ἰνδοὶ ἀσκηταὶ διάγουσι τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας καὶ προπαρασκευῆς αὐτῶν. Τέλος δὲ πολλαὶ ιατρικαὶ ἐκθέσεις διδάσκουσιν ἡμᾶς διὰ διάφοροι νευρασθενεῖς ἢ υστερικοὶ ἐμπίπτουσιν ἐνίστε εἰς ληθαργικόν τινα ὑπνον, ἐν φ διατελοῦσιν ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας, ἔτι δὲ καὶ μῆνας ὀλοκλήρους. Τὰ μάλιστα ἐκδεδηλωμένη είνε ἡ κατάστασις αὐτῇ ἐν τῷ ληθάργῳ, ὅστις οὐχὶ σπανίως παρουσιάζεται ἐν συνδέσει μετὰ τῆς καταληψίας. Ἡ συνείδησις δύναται νὰ διατηρηθῇ, δύναται ὅμως καὶ νὰ ἐκλίπῃ ἐντελῶς, οὕτως ὥστε οἱ πάσχοντες οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην γνῶσιν ἔχουσι περὶ τῆς διαρκείας τοῦ ληθάργου, ύψος οὐ κατελήφθησαν. Καὶ αἱ ζωῆς δὲ λειτουργίαι παρουσιάζουσι τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς φαινόμενα, ἀτινα παρατηροῦνται καὶ παρὰ τοὺς ἐν χειμερινῇ νάρκῃ διατελοῦσι ζῶοις. Άλλα καὶ ἐντελῶς ύψηες ἀνθρώποι δύνανται ὑπό τινας περιστάσεις, ιδίᾳ δὲ ὅταν εὑρίσκωνται ἐγκεκλεισμένοι ἐν στενῷ τινι χώρῳ, νὰ περιτέσωσιν εἰς μακροχρόνιον καὶ ληθαργικὸν ύπνον. Παράδειγμα τούτου παρέχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ Ἰταλός τις

ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

Εικών ύπό Ernest Anders.

παῖς τρισκαιδεκαετής, θνόματι Giuseppe Ciaborri, δοτις κατὰ τὸν ἐν ἑτεὶ 1688 ἐν τῇ πότριδι αὐτοῦ Cerreto παρά τῷ Οὐεζουβίῳ συμβάντα σεισμὸν ἀποκλεισθεὶς ὑπὸ οἰκοδομικῶν συντριμμάτων περιέπεσεν εἰς ληθαργικὸν ὑπνον διαρκέσαντα ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας. Τὸ διξιοπεριεργότατον ὅμως εἶνε διὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ὃ ἐν Παρισίοις Ιατρὸς Charcot κατώρθωσε νὰ παράγῃ εἰς τινας ἀσθενεῖς ὅμοιας καταστάσεις διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Τὰ δὲ φαινόμενα, ἄτινα παρουσιάζουσιν οἱ δι' ὑπνωτιστικῶν πειραμάτων ἐμπιπτόντες εἰς τὴν ληθαργικὴν ταῦτην κατάστασιν, ἔχουσι τοσαύτην ὅμοιότητα πρὸς τὰ ἀνωτέρω περὶ τῶν Ἰόγγων ἐκτεθέντα, ὥστε φαίνεται πιθανότατον ὅτι οἱ Ἰνδοὶ οὐτοὶ ἀσκηταὶ κέκτηνται τὴν ἱκανότητα νὰ ὑπνωτίζωσιν αὐτοὺς ἐαυτοὺς καθ' ὅν τρόπον ὃ ἐν Παρισίοις Ιατρὸς ὑπνωτίζει τοὺς ἀσθενεῖς ἔκεινους. (Οὐτοὶ πολλοὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ θεραπευομένων ἀποκτῶσι διὰ τῆς ὁδηγίας τοῦ Ιατροῦ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ὑπνωτίζωσιν ἐαυτούς, εἶνε γνωστόν.) Ἡ παραδοχὴ ἀυτῇ καθίσταται ἔτι πιθανωτέρα ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις ὁ ὑπνωτισμὸς εἶνε γνωστὸς ἀπὸ χιλιετρίδων ἥδη, εἰ καὶ ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ ἀναγνώρισις ἐν Εὐρώπῃ ἐγένετο μόλις κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους. Ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ, ὡς εἴπομεν, πρὸ χιλιετρίδων ἥδη κατήντησαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ταῦτην, οὐχὶ δι' ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν οὐδὲ χάριν κατανοήσεως τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως, ἀλλὰ διὰ θρησκευτικῶν ἀσκήσεων χάριν τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας. Μία ἐκ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀσκήσεων εἶνε λ. χ. καὶ ἡ ἐπὶ μακρότατον χρόνον δι-

αρκτῆς προσήλωσις τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ρινός των ἢ εἰς τὰς ὄφρυς των, καὶ ἡ σύγχρονος σύγκεντρωσις ὅλης αὐτῶν τῆς προσοχῆς καὶ διανοητικῆς ἐνεργείας εἰς μίαν μόνην ἰδέαν, ἢ εἰς μίαν ὀρισμένην λέξιν ἢ εἰς ἐν ὄρατὸν ἀντικείμενον. Ἀλλ' ὡς γνωστόν, ἡ διαρκῆς αὐτῆς προσήλωσις τοῦ βλέμματος εἰς ἐν ἀντικείμενον καὶ ἡ συγκέντρωσις τῆς διανοίας εἰς μίαν σκέψιν, εἶναι μία ἐκ τῶν μεθόδων τοῦ σημερινοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα θαυμάσια πειράματα τῶν Ἰνδῶν ἀσκητῶν, μέχρις ἐσχάτων ἀπιστούμενα καὶ ὡς μυθοὶ θεωρούμενα ὑπὸ τῶν μὴ δυναμένων νὰ βεβαιωθῶσιν ἐξ ἴδιας ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν, ἥρχισαν ἥδη νὰ γίνωνται πιστευτὰ καὶ νὰ θεωρῶνται ως δυνατά, διὰ τῶν τελευταίων ἐπὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἀνακαλύψεων. Ἀλλως τε, καὶ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα ἀνθρώπων καταληφθέντων αἰφνηδίως ὑπὸ φαινομένου θανάτου (ἀσφυξίας) καὶ θεωρηθέντων ως νεκρῶν, εἴτα δὲ ἀπροσδοκήτως ἀναβιωσάντων. Τὴν ἀσφυκτικὴν ταῦτην κατάστασιν οἱ Ἰνδοὶ ἀσκηταὶ κατορθοῦσι νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς ἐαυτούς, διὰ τεχνητῶν μέσων, πρὸ πάντων διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ἄν δὲ τοιαῦτα παραδείγματα, οἷα τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, εἶναι ὀλίγον γνωστά, καθὸ σπανιώτατα, πρέπει νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ ἱκανότης αὐτῇ, ἡ ἀπόλυτος αὐτῇ κυριαρχία τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀποκτᾶται ὑπὸ διληστῶν ἀσκητῶν δὲ ἀκαταπαύστων, πολυετῶν ἀσκήσεων, ἀπαιτεῖ δὲ προσέτι καὶ φυσικήν τινα τοῦ ὄργανισμοῦ κλίσιν καὶ ἐπιδεκτικότητα. Θ. Σ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΔ.

• Υπὸ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΛΟΤΔΟΒΙΚΟΤ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Ἡ θύρα ἡνεώχθη ὑπὸ τίνος γραίας, ἵτις εἶχε μοχθηρόν, ἀπεχθὲς πρόσωπον, μὲ δέρμα ὑποκίτρινον ως περγαμηνίν: οἱ μικροὶ καὶ μέλανες ὄφθαλμοι τῆς ἐξέφραζον ὑποκρισίαν, μοχθηρίαν καὶ διαστροφὴν τῆς ψυχῆς. Εἶπεν ὅτι ὁ κύριος Ἀϊδ δὲν εἶνε 'ξὸ σπίτι· ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα εἶχεν ἔλθη πολὺ ἀργά καὶ ὅτι μετὰ μίαν ὥραν πάλιν ἐξῆλθε. Ἀλλως τε, προσέδηκεν ἡ γραία, αὐτὸ δὲν ἦτο καθόλου παραδόξον, διότι ὁ κύριος Ἀϊδ διάγει πάντοτε βίον ἀτακτον καὶ ἀπουσιάζει πολλάκις ἐπὶ μακρὸν χρόνον· μᾶλιστα δὲ χθὲς μόλις κατὰ πρώτην φοράν ἐπειτ' ἀπὸ δύο μῆνες ἔτυχε νὰ τὸν ἐπανίδη.

«Ἐπιδυρμοῦμεν πολὺ νὰ ἴδωρεν τὴν κατοικίαν του,» εἶπεν ὁ δικηγόρος, ὅτε δὲ ἡ γραία ἥρχισε ν' ἀποποιῆται λέγοντα ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς οὐδένα τὴν εἰσόδον, «Μάθετε» εἶπε «κυρία, ὅτι ὁ κύριος οὗτος εἶνε ὁ ἐπιδεωρητής Newcomen ἐκ τοῦ κεντρικοῦ γραφείου τῆς ἀστυνομίας.»

Μοχθηράν ἐκφρασίν ἐπιχαιρεκακίας προσέλαβεν ἡ ὄψις τῆς γραίας. «Ἄ! τὸν κυνηγάει ἡ ἀστυνομία; τί ἔκαιμε;» ἥρωτήσεν είτα.

«Ο Οὔττερσον καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος προσέβλεψαν ἀλλήλους. «Φαίνεται νὰ μὴ εἶνε πολὺ ἀγαπητὸς ἐδῶ» εἶπεν ὁ τελευταῖος. «Καὶ τώρα λοιπόν,

καλή μου γραία» εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν «οδηγήσατε μας εἰς τὰ δώματα τοῦ κυρίου Ἀϊδ.»

Ἐξαιρέσει τῶν δωματίων, ἄτινα κατωκοῦντο ὑπὸ τῆς γραίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀϊδ, η ὑπόλοιπος οἰκία ἦτο κενή. Ο Ἀϊδ εἶχε δύο μεγάλα δωμάτια, ηύτρεπισμένα μετὰ καλαισθησίας, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ πολυτελείας. Εἶχεν ἀποταμεύση μεγάλην ποσότητα ἐκλεκτῶν οἰνων καὶ ἐξαιρέτων οινοπνευματωδῶν ποτῶν, τὰ σκεύη τῆς τραπέζης του ἦσαν ἐκ καδαροῦ ἀργύρου, τὰ τραπεζομάνδηλα καὶ αἱ λοιπαὶ δύναται ἐξ ἀρίστου λινοῦ ὑφάσματος. Τὸ πάτωμα ἦτο ἐστρωμένον διὰ χονδροῦ, πολυτελοῦς τάπητος, εἰς δὲ τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο πολύτιμοι ἐλαιογραφίαι — «ἰσως δῶρα τοῦ Τζέκυλ» ἐσκέφθη ὁ Οὔττερσον. — Τὸ δωμάτιον εὑρίσκετο τὴν πρώτην ταῦτην ἐν μεγάλῃ ἀταξίᾳ. Εφαίνετο ως ἀνακατωθῆ ὑπὸ τίνος εἰς δλατού τὰ μέρη. Ενδύματα μὲ ἀνεστραφμένα καὶ πρὸς τὰ ἔξω κρεμάμενα θυλάκια ἔκειντο ἀτάκτως ἐπὶ τὸν πατώματός ταῦ πυρτάρια τῶν κομμῶν καὶ τῶν ἐρμαρίων ἦσαν ἡνεῳγμένα. Εν τῇ θερμαστρᾷ ὑπῆρχε σωρὸς στάκτης καέντος χάρτου. Εκ τοῦ σωροῦ τούτου ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξήγαγεν ἐν τεράχιον βιβλίον, περιέχοντος τραπεζικάς ἐπιταγάς, μὴ καταναλωθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Εὗρε δὲ καὶ τὸ ἔτερον ἡμίσυ τῆς